

Prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău (jud: M. Negru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Ghenadie Rotari,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Ghenadie Rotari împotriva Inspectoratului General de Poliție și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcția deținută, repararea prejudiciului material pentru perioada lipsei forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Ghenadie Rotari împotriva hotărârii din 07 octombrie 2014 a Judecătoriai Centru, mun. Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 21 februarie 2014, Ghenadie Rotari a depus cerere de chemare în judecată, concretizată ulterior, împotriva Inspectoratului General de Poliție și Ministerului Afacerilor Interne, solicitând anularea ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 97 ef. din 12 februarie 2014 „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului Inspectoratului de Poliție Rezina al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, maior de poliție Ghenadie Rotari”, restabilirea în funcția de maior de poliție, repararea prejudiciului material pentru absența forțată de la serviciu în cuantum de 15815,61 lei și prejudiciului moral în cuantum de 52718,70 lei, compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, Ghenadie Rotari a menționat că fiind angajat al Inspectoratului de Poliție Rezina, în calitate de ofițer superior de urmărire penală în Secția Urmărire Penală, prin ordinul șefului Inspectoratului

General al Poliției nr. 97 ef. din 12 februarie 2014, s-a dispus aplicarea față de Ghenadie Rotari a sancțiunii disciplinare sub formă de „concediere din poliție”.

Reclamantul a indicat că, nu este de acord cu ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare, or, drept motiv pentru emiterea acestuia a servit parvenirea la cancelaria Serviciului Securitate Internă și Combatere a Corupției al Ministerului Afacerilor Interne a sintezei cu privire la incidentele cu implicarea efectivului Ministerului Afacerilor Interne, ce conținea informația cu referire la personalitatea lui Ghenadie Rotari, și anume că, la 21 ianuarie 2014, în biroul de serviciu al acestuia, a fost efectuată o percheziție, în urma căreia au fost depistate bancnote în sumă de 695 lei, numerele cărora coincideau, cu numerele banilor stipulați în ordonanța privind dispunerea efectuării percheziției.

În acest context, reclamantul a invocat că, în ordonanța de percheziție, nu au fost indicate careva caracteristici ale bancnotelor ridicate.

Reclamantul a susținut că, în sinteză s-a mai menționat că pe parcursul perioadei cuprinse între decembrie 2013 – ianuarie 2014, dânsul a fost implicat în careva proces de mediere între părți pe o cauză penală, însă, aceste informații nu au suport, reclamantul fiind nevinovat în faptele incriminate.

Suplimentar, reclamantul a reținut că, pe faptele menționate, nu există nici o concluzie vis-a-vis de fapta ce i se impută și nu există nicio hotărâre de judecată prin care s-ar fi recunoscut implicarea reclamantului în faptele descrise, ceea ce denotă că în privința lui a fost aplicat art. 21 din Constituția Republicii Moldova.

Reclamantul a considerat că, la emiterea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, angajatorul a încălcat prevederile art. 66 alin. (5) din Codul muncii, care statuează că la încetarea contractului individual de muncă, carnetul de muncă se restituie salariatului în ziua eliberării din serviciu, însă, carnetul de muncă i-a fost eliberat reclamantului la insistența sa abia la 11 august 2014, adică peste 6 luni, perioadă în care, reclamantul a fost privat de dreptul de a se angaja la alt serviciu, fiind unicul întreținător al familiei, în care există și un copil minor.

Prin hotărârea din 07 octombrie 2014 a Judecătorei Centru, mun. Chișinău, a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de Ghenadie Rotari împotriva Inspectoratului General de Poliție și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcția deținută, repararea prejudiciului material pentru perioada lipsei forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d.69-70, 73-80, Vol. I).

La data de 06 noiembrie 2014 și 17 decembrie 2014, Ghenadie Rotari, a depus apel împotriva hotărârii din 07 octombrie 2014 a Judecătorei Centru, mun. Chișinău, prin care a solicitat casarea integrală a hotărârii primei instanțe, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi decizii de admitere a acțiunii depuse de Ghenadie Rotari (f.d.83-84, 90, Vol. I).

Prin decizia din 23 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins din lipsă de temei, apelul depus de Ghenadie Rotari și menținută hotărârea din 07 octombrie 2014 a Judecătorei Centru, mun. Chișinău, devenind irevocabilă prin neatacare.

La data de 18 mai 2020, Ghenadie Rotari a depus cerere de revizuire asupra deciziei din 23 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău, întemeiată pe dispozițiile art. 449 lit. b) din Codul de procedură civilă, prin care a solicitat admiterea cererii de revizuire, casarea deciziei din 23 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău, examinarea

cererii de apel, admiterea apelului, casarea hotărârii din 07 octombrie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău și admiterea cererii de chemare în judecată depusă de Ghenadie Rotari.

Prin încheierea din 05 august 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de revizuire depusă de Ghenadie Rotari, s-a casat decizia din 23 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei civile în secția civilă din cadrul Direcției evidență și documentare procesuală, în vederea înregistrării și redistribuirii dosarului în ordine de apel, pentru examinarea apelului depus de Ghenadie Rotari împotriva hotărârii din 07 octombrie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

Prin încheierea din 18 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a declinat competența de judecare a cauzei de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Ghenadie Rotari împotriva Inspectoratului General de Poliție și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcția deținută, repararea prejudiciului material pentru perioada lipsei forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, în favoarea completelor de judecată specializate în materie de contencios administrativ. Cauza a fost transmisă în secția civilă din cadrul Direcției evidență și documentare procesuală, pentru redistribuire judecătorilor specializați în materie de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău.

Prin decizia din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Ghenadie Rotari împotriva hotărârii din 07 octombrie 2014 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău (f.d. 114, 115-127, Vol.II).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a făcut referire la prevederile art. 26 alin. (1) lit. b) și k) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului (în vigoare la data emiterii actului contestat), potrivit cărora polițistul își desfășoară activitatea profesională în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și al instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii, fiind obligat: să se conducă, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de legislație, asigurând îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața Poliției; să informeze pe șeful ierarhic superior și autoritățile competente cu privire la faptele de corupție de care a luat cunoștință, săvârșite de alte persoane, inclusiv de polițiști.

Totodată, instanța de apel a scos în evidență prevederile art. 28 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului (în vigoare la data emiterii actului contestat), care statuează că polițistului îi este interzis: să abuzeze de calitatea oficială și să compromită, prin activitatea sa privată ori publică, prestigiul funcției sau al autorității din care face parte.

Instanța de apel a notat prevederile art. 16 lit. b) din Legea nr. 333-XVI din 10 noiembrie 2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală (în vigoare la data emiterii actului contestat), conform cărora pe lângă restricțiile prevăzute de legislație, ofițerului de urmărire penală i se interzice: să desfășoare activitate de întreprinzător ori altă activitate remunerată sau neremunerată, cu excepția activității didactice, științifice sau de creație.

Instanța de apel a reținut prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 134-XVI din 14 iunie 2007 cu privire la mediere (în vigoare la data emiterii actului contestat), conform cărora nu poate fi admis în calitate de mediator în cauzele penale: ofițerul de

urmărire penală, procurorul, judecătorul, avocatul uneia dintre părți, precum și persoana incompatibilă în baza unor legi speciale.

Suplimentar, instanța de apel a menționat pct. 6 lit. a), j) și l) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului cu privire la aprobarea Codului de etică și deontologie al polițistului nr. 481 din 10 mai 2006 (în vigoare la data emiterii actului contestat), care prevede că conduita profesională a polițistului se bazează pe următoarele principii: legalitatea – presupune că, în toate acțiunile lor, angajații poliției sînt obligați să respecte cu strictețe legea, drepturile, libertățile constituționale și fundamentale ale persoanei, în corespundere cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Constituția Republicii Moldova, alte acte legislative și normative în vigoare; integritatea morală – presupune adoptarea unui comportament conform normelor etice acceptate și practicate în societate; loialitatea – se exprimă prin atașamentul față de instituție și valorile promovate de aceasta, adeziunea conștientă manifestată de către polițist, din proprie inițiativă, față de obiectivele instituției, respectul față de ierarhia instituției, onestitate în relațiile interpersonale, respectul față de adevăr și dreptate, conștiinciozitate în îndeplinirea atribuțiilor, respectarea angajamentelor asumate, asigurarea confidențialității în serviciu.

Instanța de apel a indicat și prevederile punctelor 13 și 15 lit. i) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului cu privire la aprobarea Codului de etică și deontologie al polițistului nr. 481 din 10 mai 2006 (în vigoare la data emiterii actului contestat), potrivit cărora orice polițist, indiferent de funcția sau gradul deținut în ierarhia organelor de poliție, este integral responsabil de acțiunile sau inacțiunile sale, precum și de ordinele date subalternilor. Colaboratorul de poliție este obligat: să se opună tuturor formelor de corupție din poliție.

În acest context, instanța de apel a relatat că angajatorul și-a motivat soluția de aplicare a sancțiunii disciplinare prin faptul că, ofițerul de urmărire penală Ghenadie Rotari, pe parcursul perioadei cuprinse între decembrie 2013 – ianuarie 2014, implicându-se în procesul de mediere între părți, activitate expres interzisă ofițerului de urmărire penală, la data de 16 ianuarie 2014, s-a întâlnit cu Igor Gandrabur, avocatul bănuitului Ion Gangan, de la care a primit mijloacele bănești depistate ulterior în cadrul percheziției efectuate în biroul de serviciu nr. 4 din incinta Inspectoratului de Poliție Rezina, prin ce a ignorat prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 134-XVI din 14 iunie 2007 cu privire la mediere, cât și restricțiile prevăzute de art. 16 lit. b) din Legea nr. 333-XVI din 10 noiembrie 2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, care stabilește că ofițerului de urmărire penală i se interzice să desfășoare activitate de întreprinzător ori altă activitate remunerată sau neremunerată, cu excepția activității didactice, științifice sau de creație. Totodată, acesta a încălcat etica polițienească, obligația de nepărtinire și prevederile capitolului III secțiunea 4 a punctelor 61 și 62 din Instrucțiunea referitoare la organizarea activității de urmărire penală în cadrul Inspectoratului General al Poliției.

Prin urmare, instanța de apel a conchis asupra legalității ordinului nr. 97 ef. din 12 februarie 2014, prin care lui Ghenadie Rotari i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de concediere din poliție, așa cum, înscrisurile cauzei confirmă în mod cert că, Ghenadie Rotari a ignorat prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 134-XVI din 14 iunie 2007 cu privire la mediere, cât și restricțiile prevăzute de

art. 16 lit. b) din Legea nr. 333-XVI din 10 noiembrie 2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală.

Instanța de apel a afirmat că, în cadrul anchetei de serviciu, s-a constatat cert că, ofițerul de urmărire penală Ghenadie Rotari, pe parcursul perioadei cuprinse între decembrie 2013 – ianuarie 2014, implicându-se în procesul de mediere între părți, activitate expres interzisă ofițerului de urmărire penală, la 16 ianuarie 2014, s-a întâlnit cu Igor Gandrabur, avocatul bănuितului Ion Gangan, de la care a primit mijloacele bănești depistate ulterior în cadrul percheziției efectuate în biroul de serviciu nr. 4 din incinta Inspectoratului de Poliție Rezina.

Instanța de apel a apreciat critic argumentul lui Ghenadie Rotari referitoare la faptul că, prima instanță a ignorat dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, care prevede expres că, încetarea serviciului în poliție are loc în legătură cu condamnarea în baza sentinței judecătorești definitive, precum și prevederile art. 55 alin. (9) din Legea nominalizată, care stipulează că în cazul în care împotriva polițistului este pornită urmărirea penală sau acesta a fost pus sub învinuire, are loc suspendarea provizorie din funcție în condițiile prevăzute de art. 200 din Codul de procedură penală, și nicidecum concedierea.

În acest sens, instanța de apel a relevat că Ghenadie Rotari nu a fost sancționat în baza prevederilor art. 47 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, dar în baza art. 47 alin. (1) lit. k) din Legea nominalizată, pentru admiterea acțiunilor, ce denigrează imaginea și prestigiul poliției.

Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiat argumentul reclamantului, potrivit căruia prima instanță eronat și-a întemeiat soluția pe faptul că, în cadrul anchetei de serviciu, s-a stabilit că Ghenadie Rotari s-a implicat într-un proces de mediere între părți pe un dosar penal, în cadrul căruia personal a înaintat bănuiala la 3 persoane. Or, prin înscrisurile anexate la actele cauzei, se confirmă că ofițerul de urmărire penală Ghenadie Rotari, pe parcursul perioadei decembrie 2013 – ianuarie 2014, implicându-se în procesul de mediere între părți, activitate expres interzisă ofițerului de urmărire penală.

Subsidiar, instanța de apel a notat principiul *non bis in idem*, care interzice aplicarea pentru aceeași faptă ilicită, a două sau mai multe sancțiuni de aceeași natură. Or, atât răspunderea disciplinară, cât și răspunderea penală intră în acțiune ca urmare a comiterii unei fapte ilicite, care aduce atingere unor valori sociale legitime. Răspunderea disciplinară se distinge totuși de răspunderea penală. Într-adevăr, cea dintâi are la bază încheierea unui contract individual de muncă și, implicit, apără o ordine socială determinată, cu caracter specific, cea a relațiilor de muncă și de producție la nivelul unităților, atâta timp cât de-a doua, având o natură legală, apără relații și valori, considerate ca primordiale la nivelul întregii societăți: suveranitatea, independența și unitatea statului, persoana și drepturile acesteia, proprietatea, precum și întreaga ordine de drept.

Instanța de apel a învederat că sub aspectul obiectului, există o asemănare în ceea ce privește natura sa generică – apărarea unei ordini sociale prestabilite, într-o anumită zonă de activitate – dar există și o deosebire calitativă, atât cu privire la felul, caracterul specific și importanța relativă a relațiilor ocrotite, cât și în ceea ce privește întinderea ariei de punere în practică a răspunderii. Răspunderea penală este

întemeiată pe principiul legalității incriminării, potrivit căruia această răspundere este angajată numai pentru acele fapte care sunt expres prevăzute ca infracțiuni, spre deosebire de răspunderea disciplinară, în cazul căreia raportul juridic de răspundere ia naștere în urma săvârșirii de abateri disciplinare, pe care legislația muncii s-a limitat, din motive lesne de înțeles, a le defini și a le enumera, pe alocuri, cu caracter exemplificativ. Atât abaterea disciplinară, cât și infracțiunea sunt fapte nepermise, cu urmări antisociale, săvârșite cu vinovăție, dar care se deosebesc sub aspectul obiectului lor, al gradului de pericol social și al competenței în stabilirea faptei și vinovăției.

În aceste circumstanțe instanța de apel a relevat că, fapte de aceeași natură în realitatea lor pot constitui fie abateri disciplinare, fie infracțiuni în funcție de o serie de elemente precum importanța obiectului ocrotirii la un moment dat, împrejurările concrete în care s-a săvârșit fapta, felul și intensitatea vinovăției, natura mobilului urmărit, urmările faptei, posibilitățile de prevenire a faptelor, elemente care, alături de trăsăturile faptei, concură la stabilirea diferențiată a gradului de pericol social, determinând în final atât forma de răspundere pe care o angajează, cât și dozarea sancțiunii în interiorul formei de răspundere disciplinară. Ca principiu general, răspunderea, fie ea penală, fie disciplinară, se întemeiază pe vinovăția celui care a săvârșit infracțiunea, respectiv abaterea disciplinară. Dacă în dreptul penal, forma și gradul de vinovăție au relevanță pentru încadrarea juridică a faptei, în dreptul muncii acestea reprezintă, întotdeauna, criterii pentru dozarea sancțiunilor disciplinare aplicabile salariaților. Între răspunderea disciplinară și răspunderea penală există diferența de reglementare și în ceea ce privește capacitatea persoanelor chemate să răspundă pentru faptele lor ilicite, abateri disciplinare sau infracțiuni.

Instanța de apel a subliniat că, cumulul răspunderii disciplinare cu răspunderea penală intervine atunci când prin aceeași faptă săvârșită de salariat în legătură cu munca se aduce atingere ordinii disciplinare, dar și unor relații sociale protejate de legea penală și se fundamentează și justifică prin autonomia sferelor de relații sociale legal ocrotite și prin lipsa unor reglementări care să interzică generic acest lucru.

În acest context, instanța de apel a notat că existența unui cumul al răspunderii disciplinare cu răspunderea penală, or, prin faptele sale, Ghenadie Rotari a adus atingere atât ordinii disciplinare, cât și unor relații sociale protejate de legea penală, fiind achitat ulterior de către instanța de judecată, și prin urmare, concluzionează că, prin sancționarea disciplinară a reclamantului, nu va fi adusă atingere principiului *non bis in idem*.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că nu pot fi reține argumentele expuse în apel de către Ghenadie Rotari, deoarece acesta interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar concluzia primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material, cu aprecierea juridică cuvenită a probelor.

La data de 12 iulie 2021, Ghenadie Rotari a depus recurs împotriva deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel (f.d. 129, Vol.II), iar, la data de 29 octombrie 2021, Ghenadie Rotari a prezentat motivarea recursului (f.d. 146-152, Vol. II).

În susținerea recursului Ghenadie Rotari a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

Suplimentar, recurentul a menționat că Curtea de Apel Chișinău a soluționat greșit cauza și fără aprecierea deciziei din 10 septembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care dânsul a fost achitat de la comiterea infracțiunii prevăzute de articolele 42, 44 și 326 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 07 iulie 2021.

Dispozitivul deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificat avocatului Rodicăi Chirtoacă, care reprezintă interesele lui Ghenadie Rotari, prin intermediul poștei electronice la data de 09 iulie 2021, fapt confirmat prin extrasul, anexat la actele cauzei (f.d. 128, Vol.II).

La data de 12 iulie 2021, Ghenadie Rotari a depus recurs împotriva deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și a menționat că motivele recursului vor fi prezentate după notificarea deciziei motivate (f.d. 129-130, Vol.II).

Decizia motivată din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată avocatului Rodicăi Chirtoacă, care reprezintă interesele lui Ghenadie Rotari, la data de 05 octombrie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție nr.DS8005402822AS, anexat la actele cauzei (f.d.133, Vol.II).

La data de 29 octombrie 2021, Ghenadie Rotari a prezentat motivarea recursului (f.d. 146-152, Vol.II).

Astfel, recursul depus de Ghenadie Rotari împotriva deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

La data de 26 octombrie 2021 și 29 octombrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților Inspectoratului General de Poliție și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, copia recursului depus de Ghenadie Rotari, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 137-139, 166, Vol.II).

Prin referințele depuse la data de 28 octombrie 2021 și 11 noiembrie 2021, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, a solicitat respingerea recursului depus de Ghenadie Rotari cu menținerea deciziei din 07 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 140-143, 169-175, Vol.II).

Prin referința depusă, prin intermediul poștei electronice, la data de 15 noiembrie 2021, Inspectoratul General de Poliție a solicitat respingerea recursului depus de Ghenadie Rotari ca fiind inadmisibil (f.d. 179-181, Vol.II).

Studiind temeiurile invocate în recursul depus de Ghenadie Rotari, în raport cu actele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

Conform art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu art. 246 alin. (2) din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [*Golder vs Regatul Unit*, §38; *Stanev vs Bulgaria (MC)*, §230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere [*Luordo vs Italia*, §85]. Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel [*Levages Prestations Services vs Franța*, §45]. Curtea a mai

reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem [*Botten vs Norway*, 19 februarie 1996, *Reports 1996-1*, p. 141, § 39]. La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 [*a se vedea Helmers vs Suedia*, 9 octombrie 1991, § 31, *Seria A*, nr. 212-A].

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Ghenadie Rotari.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Ghenadie Rotari se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan